

Élőben

Már hazafelé baktatott a kórboncnok arról a randevúról, amire hetekig készült. Egy netes lánnyal ücsörgött a közeli eszpresszóban vagy két órát. Előzőleg

több levelet váltottak, és sok közös dologra derült fény kettejük között. Fényképet is cseréltek akkor. Már a sparnál haladt a kórboncnok, és arra gondolt, hogy milyen lesz, ha ha-

68 Cserenkó Gábor

HAT FELJEGYZÉS

zaér. Energiváltan lépegetett, csigolyáit tűszúrások ostromolták, amit a jelentős energiavesztéssel magyarázott. A bolt előtt érdeklődő barátja elé ugrott, és fürkészve nézte: mi volt, mi volt? Mire a kórboncnok csüggedten csak ennyit mondott: Élőben más.

A pince

Büntetésének letöltése miatt, amit előbb egy göteborg-i, később egy malmői fegyintézetben töltött, csak évek múlva találkoztak újra, ezért alig ismerte meg egykori társát, az azóta vezető beosztásba került, és a jóléttől kétszer akkorára hízott, szakállt is növesztett helyi főpotentátot. Akivel egy pincehelyiségben közösen elfogyasztott rizlingszilváni mellett sztorizgattak a múlttól, az elveszett időről. A potentát a harmadik pohár után mély lelkiismeret furdalásáról kezdett el beszélni. Még most is nagyon sajnálja a dolgot, de akkor nem tudott közbenjárni az ügyben, hogy Rudolfot ne ítélje börtönbüntetésre a törvényszék. Nem igazán érdekel, hallotta a potentát egykori társától az utolsó szavakat, füstfelhőt látott, és azt érezte, hogy felrobbant a tüdeje.

Nem ugyanaz

Egész nap egy vászon előtt állt, mert meg akarta festeni a bánatot. Mikor besötétedett, folytatni akarta művét, érezte: ihletet kapott. Mégsem tudta befejezni aznap a képet. Lakásában kikapcsolták az áramot, mert korábban nem tudta azt fizetni. Másnap és harmadnap viszont már nem ugyanaz az ihlet szállta meg, így nem tudta lefesteni az eredeti gondolatot.

A bál

Kiszejárás után szervezték meg a bált, egy húsvéti, nagybőjt végi ünneplést. Kislánként sokat álmodott arról, hogy egy vékony bajszú, karpaszományos lesz majd az, aki először táncba viszi, akinek szelíden a vállára hajthatja a fejét, és addig – addig forognak együtt, míg csak világ a világ. Az elgondolás ez volt, és a lehetőség is adott, ugyanis nővérének köszönhetően, akit

gardedámul osztottak mellé szülei, könnyedén ott lehetett élete első bálján. Magasházy Viola és a két évvel idősebb Etelka egész délután lázrózsás orcával csiviteltek és dobálták szanaszét ruháikat, nem tudva mit vegyenek fel. Az elgondoláshoz hozzátartozott, hogy az eseményen a húsvéti ünnepekre hazalátogató Ludovikás kadéttal is kívántak és reméltek találkozni. Aztán eljött a bál ideje, ahol régi pajtások, egykori szerelmek szántották táncukkal a parkettet. Izzadt tenyerek fonódtak egybe és pergő szoknyák villogtak a zene ütemére. Etelka nem is nagyon pihent, hiszen a jelentkező kadéttokból kiapadhatatlan volt a sor. Nem így az első bálozó kishúg, aki ült a sarokban lesütött szemmel, közel a kályhához, mint otthon, és figyelte a bálozókat. Így ment ez egész este, mígnem odament hozzá egy fiatalember. Sarkait összecsapva megállt előtte, illedelmesen bemutatkozott neki, úgy, ahogy az Akadémián tanulta, és felkérte arra, hogy a következő polkát vele járja el. A lány a kimondott szótól rémülten szájához kapott és rákvörös fejjel kirohant a teremből a hideg áprilisba. A fiatal férfit Halál Istvánnak hívták, és Budapestről jött a társaival.

Megint egyedül

Megint egyedül hagytak és ez már nem az első eset, hogy megtörténik, sokszor van így, ilyenkor szólnak, hogy egy kicsit levegőznek, vagy valami ilyesmi, lényeg, hogy felállnak és elmennek, kimennek csendben, de előfordult már olyan is, hogy vacsora közben, a terített asztal mellett álltak ők fel azzal, hogy mindjárt jönnek, maradjak addig csendben, egyik csak, nekik most dolguk van, olyan ez, mintha valami halaszthatatlan teendőjük lenne hirtelen, amit el kell intézniük, lehetőleg minél hamarabb, ezt onnan gondolom, hogy ilyenkor mindig idegesebbek, mintha valami nyomná őket, és a hangjuk is olyan furcsa, pár perc az egész, van, hogy még kétszázig sem kell számolnom, de van amikor kevesebb, és amikor megjönnek, mindig elkezdnek puszilgatni, de nagyon, és vidámak mind a ketten, mosolyognak és nem is tudom, olyan érdekesen vibrál velük minden, vigyorognak, mint az a kisgyerek a csoportomból, aki olyan furcsán viselkedik, meg hangosan röhög néha, de sohase szólnak rá, és a szüleivel kötteti be a cipőjét, na, arra a kisgyerekre hasonlítanak ilyenkor amikor megjönnek, és szerintem most is így jönnek majd meg, valamelyik lenyomja az ajtókilincset, és folytatódik minden tovább, harmasban a nap, ahogy eddig, ebben a kis lakásban, ami lényegében csak a szobánk, mivel egy helyiségben élünk, Apa, Anya, és én, és, hogy miért mennek ki, olykor még sötétedés után is, hátra, a fűskamrába, azt igazán nem tudom.

Jelentésrészlet

...igazán sokat tűnődött azon, hogy mit is mondjon válaszként annak az ismerős férfinak, akivel többször láttuk presszókban ülve (Erzsike, Május 1.), kevertet iszogatva, moziból kijövet (Apolló, Átrium, Bástya), hangosan dúdolva, parkokban sétálva (Károlyi Kert, Halászbástya) ücsörögve-nevetve beszélgetni. Gondoljuk, hogy a gimnazista korú lány azért várt egy kis időt, mert nem akarta megsérteni régi ismerősét, vagy maga se tudta, hogy mitévő legyen. Mégis a többszöri találkozás után a férfi egy délután megkapta nemleges válaszát a lánytól, miszerint, nem szeretné, ha közelebbi, „ennél bensőségesebb”, másmilyen, kapcsolat alakulna ki közöttük. Ezt követően rohanva siettünk a férfi után, akit a lánytól megválva az Astoriától követtünk. Rendezetlen mozgással, valószínűsíthető, hogy megborult elmeállapotban, mégis határozott léptekkel haladt a Duna irányába. A kikanyarodó Pobedával semelyikünk sem számolt.

